

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Μικρὲς ἱστορίες τῆς ζωῆς

Ἡ αὐτοσχέδια προσευχὴ ἐνὸς ἡλικιωμένου δασκάλου* Αὐτοκριτικὴ - Αὐτογνωσία

Στὰ χρόνια πὸς ζήσαμε στὴν Ἀμερική, **κάποια Χριστούγεννα**, βρεθήκαμε προσκεκλημένοι στὸ ἑορταστικὸ τραπέζι πὸς εἶχαν ὀργανώσει τὰ μέλη ἐνὸς Συλλόγου Συνταξιούχων Ἐκπαιδευτικῶν. Ἐπειδὴ τὸ Ἐντευκτήριό τους στεγαζόταν στὴν πολυκατοικία ὅπου μέναμε κι ἐμεῖς, εἶχαμε γνωριστεῖ μὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς συμπαθεῖς αὐτοὺς ἡλικιωμένους γείτονες.

Πρὶν ἀρχίσει τὸ γεῦμα, μία, σχετικὰ νεώτερη, δασκάλα εἶπε τὴν προσευχὴ πὸς εἶχε γράψει γι' αὐτὴν εἰδικὰ τὴν ἡμέρα, καὶ στὴν ὁποία εἶχε δώσει **ἰδιαίτερη ἔμφαση στὴν ἔννοια τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἔγνοιας γιὰ τὸν διπλανό**, πὸς δικαιώνουν, ὅπως εἶπε, τὴν ἐνσάρκωση καὶ τὴν Γέννηση στὴ γῆ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης. **Εἶχε**, ὅμως, καὶ μία ἰδιαίτερη ἀναφορὰ στὴ χαρὰ τοῦ ὅτι «παρευρίσκονταν στὸ γιορταστικὸ τους τραπέζι καὶ μιὰ ἀγαπητὴ οἰκογένεια ἀδελφῶν χριστιανῶν ἀπὸ ξένη πατρίδα».

Ὅταν ἡ προσευχὴ ὀλοκληρώθηκε, ἓνας πολὺ σεβάσμιος κύριος ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ πει κι αὐτὸς μία, «κάπως ἀσυνήθιστη», ὅπως μᾶς εἶπε, προσευχή. **Τὴν εἶχε αὐτοσχεδιάσει τὴν προηγούμενη νύχτα**, καθὼς ἀναλογιζόταν ὅτι, σὲ λίγες μέρες, μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου, θὰ συμπλήρωνε ἤδη τὴν ὄγδοη δεκαετία τῆς ζωῆς του.

Τὸ αἴτημά του ἔγινε δεκτὸ μὲ ἐνθουσιασμό. Ὅπως καταλάβαμε, ἦταν γνωστὸς στὴν ὀμήγυρη γιὰ τὶς σώφρονες, ἀλλὰ καὶ χαριτωμένες σκέψεις του.

Ὁ γεραρὸς δάσκαλος ἄρχισε χαμογελαστός, μὲ σταθερὴ καὶ μειλίχια φωνή, τὴν ἀσυνήθιστη προσευχὴ του, ἡ ὁποία ἔλεγε, περίπου τὰ ἑξῆς:

«**Θ**εὲ τῆς Ἀγάπης, ποὺ σὰν σήμερα γεννήθηκες στὴ Γῆ, ξέρω πὼς μ' ἀγαπᾶς, ὅπως κι Ἐσὺ ξέρεις καλὰ πὼς γερνᾶω καὶ πὼς, κάποια μέρα, ὄχι πολὺ μακρινὴ, θὰ εἶμαι στ' ἀλήθεια... γέρος.

Γι' αὐτό, πολὺ Σὲ παρακαλῶ, Ἐσὺ ποὺ σκορπᾶς τόσο ἀπλόχερα τὴν ἀγάπη Σου σ' ἐμᾶς τὰ παιδιὰ Σου, ἄκουσε σήμερα τὴν προσευχή μου.

- **Φ**ύλαξέ με ἀπὸ τὴ θανάσιμη συνήθεια τοῦ νὰ πιστεύω ὅτι πρέπει νὰ ἔχω πάντα γνώμη γιὰ ὅλα καὶ πρέπει νὰ τὴν ἐκφράζω δυνατὰ, σὲ κάθε εὐκαιρία.

- **Ἀ**πάλλαξέ με ἀπὸ τὴν ἀκαταμάχητη ἐπιθυμία μου νὰ βάζω σὲ τάξη τὶς ὑποθέσεις ὄλων τῶν γύρω μου.

- **Κ**άνε νὰ εἶμαι σκεπτόμενος καὶ σώφρων, ἀλλὰ ὄχι κατσούφης καὶ γκρινιαρῆς, εὐχάριστος ἀλλὰ ὄχι ἀνόητος. **Ν**ὰ βοηθῶ μὲ τὴν κρίση μου, ὅταν μοῦ τὸ ζητοῦν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ δογματίζω. **Ἐ**χοντας ἀποκτήσει, μὲ τὴ Χάρη Σου Θεέ μου, τόσα ἀποθέματα σοφίας, συχνὰ μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι πολὺ κρίμα νὰ τὰ ἀφήνω ἔτσι ἀχρησιμοποίητα.

Ἀλλὰ νά..., ξέρεις Θεέ μου, θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἀπομείνουν στὸ τέλος καὶ μερικοὶ φίλοι.

- **Κ**ράτησε τὸ μυαλό μου ἐλεύθερο ἀπὸ τὴν τάση γιὰ ἐπανάληψη ἀτέλειωτων καὶ ἀσήμαντων λεπτομερειῶν καὶ κάνε νὰ ὀλοκληρῶνω τὶς διηγήσεις μου, χωρὶς ἀχρηστες παρενθέσεις.

- **Κ**ράτησε τὰ χεῖλη μου σφραγισμένα σὲ ὅ,τι ἔχει σχέση μὲ τοὺς πόνους ἀπὸ τὰ ἀρθριτικά μου, μὲ τὴ χοληστερίνη μου, τὸ ζάχαρο καὶ τὰ σκαμπανεβάσματα τῆς πίεσής μου. **Α**ισθάνομαι ὅτι, μὲ τὰ χρόνια, ὅλα αὐτὰ αὐξάνονται. **Ἀ**λλὰ, κάπως, σὰν νὰ μοῦ φαίνεται πὼς καὶ ἡ εὐχαρίστηση ἀπὸ τὴν ἐξιστόρησή τους γίνεται κι αὐτὴ, μὲ τὰ χρόνια, μεγαλύτερη καὶ γλυκύτερη.

Συγχρόνως, ὁμως, δώσε μου καὶ τὴν ὑπομονὴ νὰ ἀντέχω νὰ ἀκούω τὶς ἀτέλειωτες σχετικὲς διηγήσεις τῶν ἄλλων γύρω μου.

- **Δ**ὲν τολμῶ, Θεέ μου, νὰ Σοῦ ζητήσω νὰ βελτιωθεῖ ἡ μνήμη μου, ποὺ γερνᾶει κι αὐτὴ μαζί μου. **Ἀ**λλὰ, τουλάχιστον, κάνε νὰ αὐξηθεῖ ἡ ταπεινοφροσύνη μου γιὰ νὰ ἐλέγχω τὴν

εριστική βεβαιότητα πού συχνά με παρασύρει στὸ νὰ ἐπιμένω, ὅταν διαπιστώνω ὅτι ἡ δική μου μνήμη συγκρούεται μὲ τὴ μνήμη τῶν ἄλλων. **Καί, Σὲ παρακαλῶ, ψιθύριζέ μου κατὰ καιροῦς, στὸ αὐτί μου ὅμως, ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ ἔχω κάνει λάθος.**

- Δῶσε μου, τέλος, Θεέ μου τὴν εὐλογημένη ἱκανότητα νὰ χαίρομαι μὲ τὶς μικρὲς χαρὲς πού μοῦ στέλνεις. **Καὶ νὰ διαπιστώνω ὅτι συμβαίνουν καὶ καλὰ πράγματα γύρω μου, σὲ ἀνύποπτους τόπους καὶ χώρους.**

- **Ὁπως, ἐπίσης, Σὲ παρακαλῶ, χάρισε στὴν ὄρασή μου τὴν ἐπιλεκτικὴ ἱκανότητα νὰ μὴ βλέπει στοὺς ἀνθρώπους πού κυκλοφοροῦν γύρω μου ἐλαττώματα, ἀλλὰ νὰ ξεχωρίζει πολλὰ καὶ ἀπρόσμενα χαρίσματα. Καί, πρὸ παντὸς Θεέ μου, ἀξιώσέ με νὰ θέλω καὶ νὰ μπορῶ, μὲ τὴ χάρη Σου, νὰ τὸ παραδέχομαι καὶ νὰ τοὺς τὸ ἐκφράζω δυνατά.**

Γιὰ ὅλα αὐτά, θὰ ἔχεις τὴν δική μου ἰσόβια εὐγνωμοσύνη Χριστέ μου, Θεὲ τῆς Ἀγάπης. Πιστεύω, ὅμως, πραγματικά, ὅτι θὰ σὲ εὐχαριστοῦν καὶ ὅσοι συμβαίνει νὰ ζοῦνε γύρω μου».

* * *

Εὐχαριστῶ καὶ Καλὰ Χριστούγεννα σὲ ὅλους σας, εἶπε καὶ κάθησε.

Τὸ ἀκροατήριό, μὲ πολλὰ χαμόγελα, ξέσπασε σὲ χειροκροτήματα. Ὅστόσο, θυμᾶμαι καλὰ ὅτι εἶδαμε καὶ μερικὰ λευκὰ κεφάλια νὰ σκύβουν προβληματισμένα.

Ἔχουν περάσει χρόνια ἀπὸ τότε.

Ὅμως, κάθε Χριστούγεννα, ὅταν καθόμαστε στὸ τραπέζι καὶ κάνουμε τὴν προσευχή μας, ἀπρόσκλητες ἀλλὰ καλὸδεχτες, ξανάρχονται στὸ νοῦ μας κάποιες φράσεις ἀπὸ ἐκείνη τὴν, γεμάτη σοφία, αὐτοσχέδια προσευχὴ τοῦ γηραιοῦ δασκάλου.

□

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος» Καλαμάτας, ἀριθμ. 484/Δεκέμβριος 2013, σελ. 266-267. Τῆς Μερόπης Ν. Σπυροπούλου, Ὁμ. Καθηγήτριας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

• Ἐπιμέλ. ἡμετ.